

Сербін С. М.,

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, м. Київ

ІНТЕРВ'Ю В ПРЯМОМУ РАДІОЕФІРІ

У статті узагальнюються основи соціальних аспектів теорії рефлексивності при проведенні інтерв'ю в прямоефірному радіомовленні. Завданням цієї статті є спроба визначення форм поєднання теорії рефлексивності з практикою інтерв'ювання в реальному часі мовлення.

Ключові слова: теорія рефлексивності, імплікація, маніпулятори і активізатори, енергетичне поле, контакт, обмін інформації, семантичний шум, коридор реальності, парадигма.

В статье обобщаются основы социальных аспектов теории рефлексивности при проведении интервью в прямом эфирном радиовещании. Задачей этой статьи является попытка определения форм сочетания теории рефлексивности с практикой интервьюирования в реальном времени вещания.

Ключевые слова: теория рефлексивности, импликация, манипуляторы и активаторы, энергетическое поле, контакт, обмен информацией, семантический шум, коридор реальности, парадигма

This article summarizes the basic social aspects of the theory of reflectivity which occur during interviews in live radio broadcasting. The objective of this paper is to attempt to determine the forms of integration between the theory of reflectivity and the practice of interviewing in live broadcasting.

Keywords: theory of reflectivity, implication, manipulators and activators, energy field, contact, exchange of information, semantic noise, corridor of the reality, paradigm.

У своїй повсякденній діяльності, журналістам не так просто пристосувати поєднання своїх знань, набутих у вищих до потреб швидкого реагування на ситуації, що виникають в практиці проведення інтерв'ю під час прямого радіоефіру. Характерною рисою сучасного прямоефірного мовлення є збільшення повсякденної мотивації звернення до людей, перетворення їх із пасивного слухача в активного учасника інтерв'ю. Радіослухачі стають все більше обізнаними з прийомами інтерв'ю, оскільки ця форма співбесіди широко використовуються сьогодні в різних сферах інформаційного суспільства: при працевлаштуванні, при тестуванні на детекторі брехні, при допиті у слідчо-правових органах, при сповіді, при виборі об'єктів купівлі та оренди нерухомості, при інтерв'юванні імміграційними службами та в агенціях знайомств і шлюбу, туристичного бізнесу і т. д. Особливістю інтерв'ю в радіомовленні є те, що в ньому відображається вербальне спілкування вільних людей, які не обтяжені страхом, не підкорені підлеглістю волі чи смиренністю, а прагнуть до творчості, схильні до пошуку істини та ентузіазму у вирішенні проблеми і правдивому її висвітленні.

Інтерв'ювання в радіожурналістиці базується на законі рефлексивності інформаційного суспільства і постійно діючих тенденціях збереження позитивної енергетики особистостей (талантів) при обміні інформацією, що складаються у відносинах між учасниками вільного вербального спілкування, з метою отримання і передачі в зовнішнє середовище відповідної інформації (новин), що публікується без будь-якого редагування і монтажу. Інтерв'ю – це процедура обміну інформацією, яку розглядають як самостійний жанр спілкування між двома співрозмовниками: перший – це інтерв'юер, і другий – інтерв'юї – той, в кого беруть інтерв'ю.

Інтерв'юер разом з інтерв'юї відпрацьовують спільне бачення «єдності світу», або його частини, в той же час як інтерв'ю стає в центрі їхнього спілкування. Вони формують єдину позицію в розумінні формули співбесіди на основі «питання – відповідь» і визначають можливості подальшого поширення інформації, завдяки виробництву і обміну різноманітних продуктів суспільного мовлення, тобто передбачають подальший кругообіг новин із збереженням ексклюзивності і авторських прав радіокомпанії. Інтерв'ю на живо базується на обміні інформацією і може проводитися у студії, в мобільних (польових) умовах, або за допомогою телефону. Під час інтерв'ю, мозок слухача спрямований на отримання і оновлення інформації, абсорбування, обробку і сортування новин і всього того, що його цікавить і дозволяє розміститися в осередках людської пам'яті, об'єм якої за своєю потужністю якої перевищує 228 тис Кбітів [8]. Вчені доказують, що людський мозок, ще недостатньо вивчено, але його потужності використовуються лише на третину. Тому тренування мозку, його короткої та довготривалої пам'яті вимагає проведення повсякденних вправ не тільки по гігієні тіла, але й душі. Людський мозок здатний вибирати для користування лише ту новину, яку особа до моменту прослуховування не знала, цікаву і потрібну для обробки інформацію. Здатність мозку засвоїти лише потрібну інформацію диктує необхідність учасникам інтерв'ю позбавитись від непотрібних запитань і відповідей, щоб не засмічувати його інформаційним сміттям.

Змістовий контент слів «спільно» і «спілкування» є однокореневим і базується на єдності парадигми способу мислення, реагування на почуте та набутий досвід рефлексії і оперативного реагування на сприйняття інформації. В ході інтерв'ювання різних за своєю типологією талантів інтерв'юер повинен спрямовувати гостя програми на спілкування в позитивному енергетичному полі обміну інформацією. При формуванні позитивного енергетичного поля спілкування створюються сприятливі умови для найбільш ефективного обміну інформацією під час інтерв'ю. Імплікація в залежності між учасниками програми підтверджується формулою математичної логіки і показує, що якщо реального обміну інформацією під час спілкування не відбулося, то фактичного інтерв'ю не сталося: інтерв'юер \rightarrow інтерв'юї = інтерв'ю. Імплікативна залежність у взаємовідносинах між учасниками інтерв'ю характеризує ставлення їх один до одного. Це ставлення відображає їх зусилля в напрямку або маніпулювати людиною, або активізувати її. Маніпулятори, як засіб спілкування проявляються у використанні таланту людини для висловлення ним бажаної для інтерв'юера думки (штурмувати уряд, наш уряд найкращий, смерть – це добре і т. д.), але можуть носити і зворотній характер у випадках, коли інтерв'юї зловживає ефірним часом

в корисних цілях. Люди не люблять, коли їх використовують, тобто маніпулюють ними, але вони позитивно ставляться, коли їх просять про допомогу, що дозволяє активізувати спілкування під час інтерв'ю. Як засоби маніпуляції так і активізації можуть застосовуватися з боку всіх учасників інтерв'ю. Інтерв'юєр робить вибір у ставленні до свого співрозмовника не як до тупої і бездумної істоти, а як до живої і одухотвореної людини. Він повинен домовитись сам із собою про ставлення і відносини з інтерв'юю. Якщо інтерв'юєр здійснює постійний енергетичний тиск на іншу людину, або вона тисне на нього, то ця особа, мимоволі, в коридорі реальності прийме зворотній енергетичний вплив. Створюючи енергетичні коридори, інтерв'юєр надсилає через них позитивну енергетику, інакше він буде отримувати зворотні енергетичні удари. Інтерв'юєр може зруйнувати цей коридор і звільнитися від впливу інтерв'юю. І якщо такий коридор виникає в реальності, то учасники інтерв'ю відразу ж відчують енергетичний або емоційний резонанс, який дозволить їм контактувати між собою. Для збереження позитивного поля проведення інтерв'ю інтерв'юєр повинен володіти навиками:

- перефразування негативних заяв (з часткою «не») у позитивні, що її уникають;
- виходу із складних ситуацій за заготовленими сценаріями;
- чітко висловлювати мету та узагальнювати досвід висвітлення актуальних проблем на основі вибору найбільш правильного рішення із спектру існуючих альтернатив.

Прикладами збереження інформаційного контенту при перефразуванні негативних заяв в позитивні є:

Негативні заяви	Перефразування негативної заяви в позитивну
Я не хочу жити в суспільстві, де існує цензура.	Я хочу жити в суспільстві, де дотримується свобода слова.

Правильний вибір і визначення інтерв'юєром альтернатив виходу із складних ситуацій, вміння їх передбачити і реагувати на них є важливим важелем у досягненні успіху радіопроеграми. Для цього редакція прямофірми мовлення відпрацьовує відповідні журналістські заготовки по зменшенню впливу негативу і нормалізації ситуації в студії (переключення ведучих програми на обмін думками між собою, застосування методу приглушення мікрофону, вихід на рекламу і т. д.). Якщо між учасниками інтерв'ю не виникає спільного порозуміння, то припиняється обмін інформацією, остання перестає нести в собі будь-який зміст, а наслідком програми може стати конфлікт, або скандал. При скандалі обмін інформацією перетворюється на обмін емоціями. Розряд різноспрямованих енергетичних полів учасників інтерв'ю може призвести до емоційного вибуху між ними. Завдання інтерв'юєра полягає в обмеженні наростання негативного поля спілкування, яке може обумовлюватись:

- необґрунтованою амбітністю, високо мірністю, марнославством журналіста;
- невідповідність між повагою і гідністю та завищеною самооцінкою інформаційного продукту;
- пасивністю, відсутністю мотивації і зацікавлення в проведенні інтерв'ю.

Переважає більшість журналістів в пошуках хороших співрозмовників керуються десятьма заповідями Дейла Карнегі, висловленими його книзі «Як здобувати друзів і впливати на людей» [3]. Проте безпосереднє перенесення американської формули успіху в українську журналістику не збагатило її хорошими інтерв'ю. Скоріше навпаки – сліпе слідування вимогам американського вченого про налагоджування контакту між співрозмовниками завдяки пристосуванню, посмішці, прагненню сподобатись, дотримуванню дисципліни, бути привабливим – не дозволяє інтерв'юєру зрозуміти, що встановлення контакту під час інтерв'ю є не його ціллю, а результатом. В інтерв'ю, як і в танго участь беруть двоє, один із яких є ведучим в танці. Дві особи, які пробують підняти колоду без знання про підпорядкування між ними звальють її на підлеглого, який не може будувати зворотній контакт. Інтерв'юєр, який лише пробує налагодити контакт, не досягнувши зворотної позитивної реакції, не зможе провести успішне інтерв'ю, бо однобічний контакт – це не свобода, а творити можуть лише вільні люди. Раб творити не може. Розуміючи це, в сучасній українській журналістиці розробляються світські ідеології формування ілюзії свободи, впровадження яких передбачає залучення до інтерв'ю малоосвічених і не кваліфікованих остарбайтерів з країн СНД, не здатних встановити контакт із співрозмовником на високому інтелектуальному і енергетичному рівні. Причиною відсутності контакту між учасниками інтерв'ю можуть стати розбіжності в коливаннях частот їхнього біополя. Завдяки появі резонансу між частотами коливання амплітудних і модульних біополів в часників інтерв'ю формується контакт між ними.

Завдяки встановленому контакту здійснюється обмін інформацією в процесі проведення інтерв'ю. Інтерв'ю виникає як наслідок обміну енергії, закладеної в інформації. Цей обмін енергії відбувається аналогічно тим прикладам, які відомі в природі: обміну речовин у забезпеченні енергетичних потреб людського організму, що характеризується рівнем її споживання з їжею; синтезу органічних речовини в тілі людини завдяки перетворенню сонячної енергії, здатної підтримувати його існування; синтезу білків, обміну речовин і енергії в клітині, що забезпечується перенесенням інформаційного коду генами ДНК і РНК. Розгляд соціального аспекту такого енергетичного обміну для кожної конкретної особи засвідчують про можливість отримання наслідків енергосинтезу від роботи по місцю працевлаштування, від спілкування з Богом, від спілкування з іншими людьми, від заняття спортом і т. д. Відсутність контакту між співрозмовниками може виникати з причини відсутності енергетичного підживлення чи відключення від джерел учасників інтерв'ю. Не дивлячись на те, якими б здібностями не володів інтерв'юєр, навряд чи йому вдалося провести інтерв'ю з аскетом чи відлюдником, які по своєму характеру не є компанійськими людьми – особами, що віддають енергію. Про людські можливості акумулювання енергетичного потенціалу в умовах усамітнення образно висловився Фелікс Дзержинський, який за свідченнями очевидців говорив, що він взагалі не розуміє людини, яка не сиділа в одиночній камері [7, с. 37]. В сучасному світі, соціальні аспекти усамітнення проявляються в так званій штучній еліонізації людини, яка самотужки за допомогою цифрової техніки і комп'ютерів формує своє інформативне поле, ізолюючи свої відносини в обміні інформацією з навколишнім середовищем, створює свій мікросвіт, припиняючи стосунки з громадою (включно з колегами по роботі, сусідами, або родичами).

Сучасне інформаційне суспільство прискорює подвоєння обсягів інформації, яке невдовзі буде відбуватися в межах тижня. Для порівняння зазначимо, що перше подвоєння інформації відбулося в період від народження Христа до часу Леонарда Давінчі (майже 14 століть). Тобто, якщо раніше обсяги інформації подвоювалися протягом сотень років, а на початку XX століття подвоєння інформації відбувалося за десятки років, то сьогодні потік інформації зростає набагато швидше, ніж ріст населення і валовий суспільний продукт. Опрацювати зростаючу кількість аудіо інформації людина в змозі лише із використанням переваг цифрової і інтернетної мережі мовлення, до якої вона проявляє все більшу свою залежність, оскільки спілкування із зовнішнім світом відбувається через посередництво комп'ютера [5, с. 97-98].

Перехід радіомовлення на цифровий формат веде до збільшення обсягу ефірного часу у десятки разів, що викликає нагальну потребу у наповненні його інформаційним продуктом. Міжнародний досвід провідних радіокомпаній світу показує, що одним із шляхів наповнення інформаційним продуктом збільшеного в часі ефіру є необхідність розширення виробництва програм наживо і інтерв'ю зокрема [4]. Не дивлячись на те, що пряме ефірне інтерв'ю є самостійним видом інформаційного продукту, воно також може розглядатися в якості джерела і додаткового ресурсу для виробництва різножанрових аудіо матеріалів. Редагування інтерв'ю проводиться з метою відбору новини – в уривках (голосових вставках) для виробництва репортажу, нарису, документарю чи бліцопитування.

Роз'яснення теоретичних засад поняття інтерв'ю в медіа базується на розумінні трьох його основних компонентів, дотримання яких характерне для існування комунікаційних систем:

- «семантичний шум»;
- «коридор реальності»;
- парадигма.

Всі ці три категорії широко використовуються різними науками, включно з філософією, кібернетикою, інформатикою, лінгвістикою та журналістикою. Особливо явно це спостерігається в ситуаціях, пов'язаних з прямим радіоефіром, де між учасниками інтерв'ю виникає непорозуміння з приводу висловленої і почутої інформації.

Проблема семантичних шумів при незалежному мисленні відображена в дослідженнях Л. Блумфілда (1933), Н. Чомскі (1957-60). Лінгвістичним аспектом цієї проблеми займалися Ф. Лоунсбері, Д. Катс (1972), Макі, Крісті та Льюс (1966). Семантичні шуми вивчають перешкоди, які виникають при сприйнятті смислової сторони інформації, що подається в речником, а також ускладнюють і знижують ймовірність адекватної реакції (відгуку) між усіма учасниками програми і слухачами [1]. До семантичних шумів можна віднести такі перешкоди як недовіра, лозунги і пропагандистка, мовне розвільнення, ухилення від відповідей, невияснена заява, незрозумілий зміст, перебивання своєї та чужої думки, самокорегування незакінченого речення, самовиправлення, корекція і повторення слів, застосування слів-паразитів, заїкування, паузне складання слів у речення, незакінчені речення, відсутність плинності в мові, надмірне прискорення мови, пропуск частини слова, невірні наголоси. Надмірність семантичних шумів призводить до утруднення обміну інформацією між учасниками спілкування в силу її різного сприйняття ними і неадекватного реагування на природний плин життя, його еволюцію, зміни картини в будові світу, кожен фрагмент якої може стати в центрі інтерв'ю.

Враховуючи багатовекторну дію семантичних шумів, проведення інтерв'ю слід обмежити рамками дії т. з. «коридору реальності» в якому враження від почутого повинні дотримуватись загальноприйнятих принципів етичних норм поведінки та мережевого спілкування. Описання сучасної картини світу з точки зору її ускладнення і диференціації стає все менш доступною для отримання публічної інформації. В цих умовах не відбувається зведення контекстів співрозмовників, що сприяє зародженню нових теорій, містики і міфів. В середині людини існує дві особи: одна із яких – думаюча, а друга – доказова (тлумачна). В процесі інтерв'ю доказова істота всередині інтерв'юї присипляється, оскільки в цьому випадку вона буде доказувати собі те, що їй уже відомо, а інтерв'юер отримує передбачувану відповідь на своє запитання. Інтерв'юер, в свою чергу не повинен вживати інтерв'ю як засіб доказовості чи перевірки на точність відповідей на ті питання в яких він передбачує власні висновки. Інтроверт, переважно, самостійно обдумує свою ідею і в слух доказує її, розмовляючи сам із собою. Людина, яка не має потреби в спілкуванні з собою зосереджена на соціальному замовленні і тоді вся вхідна інформація інтерпретується з ухилом на досягнення соціальних амбіцій, які звужують коридор можливих рішень. Засобами, які б могли сприяти розширенню цього коридору є:

- вміння створювати дещо нове, чого раніше в природі не існувало;
- глобальне і широкомасштабне мислення, вміння оперувати нечіткою множиною фактів;
- розширення живого спілкування, яке приближає до реальності;
- знання меж свідомості і вміння розсовування енергетичних кордонів.

Сучасне моделювання інтерактивного спілкування із слухачем під час проведення інтерв'ю піднімає стандарти інформаційного продукту прямоефірного мовлення, хоч деякі з них все ще залишаються поза межами конкуренції і не зацікавлюють аудиторію. Фактично, часами інтерв'ю може викликати у слухача байдужість і нудьгу. Модель одного із таких інтерв'ю називається «пінг-понг» і працює по формулі «питання-відповіді між одним інтерв'юером і декількома талантами»: інтерв'юер – талант 1 – інтерв'юер – талант 2 – інтерв'юер – талант 3 і т. д. Інтерв'юеру належить створити різноманітні і неповторні моделі спілкування, які б формували слухачький інтерес. Зробити це дозволяє вдале маніпулювання з такими програмними засобами, як нарощування темпу, довжиною речень, протяжністю цитат (синхронів) та аудіо ефектів, різними варіантами ідентифікації і самопредставлення талантів та ідей і т. п.. Наприклад, не будьте рабом обставин регулярного представлення особи перед тим, як вона починає говорити, залишіть звучання голосу без пояснення і не названим, що стає звуковим сигналом того, що буде вияснено пізніше, вживайте різкий голос для передачі настрою. При великій кількості, задіяних талантів в інтерв'ю найкраще вживати модель «круглого столу», в якій кожна особа представляє і

ідентифікує сама себе. Вибір є дуже великим і залежить від уяви інтерв'юера. Слухач не завжди може оцінити його кмітливість та винахідництво у перетворенні непередбачуваної ситуації в оригінальну. Основні вимоги до техніки проведення інтерв'ю:

- мовчазна повага та довіра;
- активне слухання;
- емоційність.

Після того, як інтерв'юер сформував свою уяву послідовного висвітлення окремих елементів інтерв'ю, він повинен використати всі можливі засоби для того, щоб разом із учасниками співбесіди визначити структуру і проаналізувати послідовність її логічної побудови. Ця модель називається «виявлення головної ланки». Відповідно до цієї моделі інтерв'юер постійно обходить перескакування від одного із експертів і талантів до іншого, а також навколо ідей чи проблем, які долучені до інтерв'ю, оскільки це викликає непорозуміння. Неструктуроване спілкування по напрямках інтерв'ю буде мати зв'язок з різними джерелами інформації, підкріплюватися серйозними аргументами фахівців. Коли інтерв'юер визначив структуру, мету і задачі інтерв'ю, то він спів вставляє точки зору і логіку коментарів однієї особи із думкою іншої і відпрацьовує запитник.

Інтерв'ю за формулою «добре запитання = добрій відповіді» вимагає від інтерв'юера великих зусиль у постановці лаконічних запитань у формі реагування на почуту і сприйняту інформацію. Довгі, наравтивні запитання, без ув'язки з попередньою інформацією, призводять до переключення каналів обміну її надходження і знижують рівень зацікавленості радіослухача. Відома австралійська журналістка виграла престижну премію імені Воклі за інтерв'ю з Ясиром Арафатом, якому вона задавала лише одне запитання – чому. Окремі інтерв'юери, прагнуть вживати інтерв'ювання для того, щоб скористатися нагодою проявити свою обізнаність темою і перерахують матеріали підготовані інтерв'юю. При цьому інтерв'юер може потрапити в ситуацію, коли він, перерахуючи такі матеріали не завжди дотримується достовірності відображення фактів. Він може витратити багато часу на дослідження проблеми, добиваючись гарного настрою, уваги та довіри від інтерв'юю, старанно увійти в його становище, зробити спробу передбачення всього, що трапляється в їх середовищі і навколо них, записують подробиці зустрічей з його оточення, задають безконечні запитання фахівцям і після деякого часу журналісти починають задавати собі запитання «чому я просто не придумав це?». Це ж питання виникає і тоді, коли інтерв'юер опрацьовує масивні матеріали заповнені великою кількістю уривків, текстових підводок і звукових вставок. Чітко сфокусовані текстові заставки інтерв'юера вживаються для: ув'язки підводки до чергового запитання, формування бачення проблеми, представлення таланту, пояснення подробиць, визначення перехідної і кульмінаційної точки в історії. Текстові підводки до питання також можуть бути записаними у польових умовах, що називають стендапом. За їх допомогою виникає можливість підняти експресивність і доказовість фактів, що обговорюються в інтерв'ю.

Свобода проведення інтерв'ю в літературно – інформаційному стилі запозичується від новелістики, що дозволяє як найкраще розповісти правдиву історію, запевнити користувача інформації у реальностях сказаного. Для інтерв'юерів важливо:

- усвідомлювати, що вони разом із запитаннями у в'ясненні правди вносять культурні та психологічні надбання у кожній інформації;
- розуміти, що дії, про які розповідається, окресленні рамками світу у специфічному напрямку і відображають людей через відповідну призму;
- не втратити надію у спробах пошуку правдивого відображення світу та його змісту і зв'язках;
- при підготовці інтерв'ю, в якому подається велика кількість проблем, не слід пересікати лінію між фактом та фікцією, але якщо це відбулося в даному інтерв'ю, то цьому необхідно дати відповідну оцінку і констатацію.

Інтерв'ю буде успішним, якщо інтерв'юер:

- якомога краще підготується до теми інтерв'ю, або вивчить особливості співрозмовника;
- підготує конкретні запитання, але під час інтерв'ю не буде на них покладатися;
- забезпечить приємні умови для розмови;
- ставитиме точні запитання;
- завжди ставитиме лише одне запитання;
- ставитиме ті запитання, на які його співрозмовник дійсно зможе відповісти, і на які інтерв'юер не очікує передбачуваної відповіді.

Існує три типи запитань, які інтерв'юер може включити у свій запитник:

- питання, що заставляють згадувати;
- питання, що заставляють думати;
- гострі запитання.

Питання на обдумування надають можливість більш широко розкрити суть інформації і отримати оригінальну та неочікувану відповідь, тоді коли питання про згадування свідчать про здатність запам'ятовувати факти. Більшість інтерв'юерів починають спілкування із співбесідником із вправ на згадування подій. Гострі запитання, як правило, не подобаються інтерв'юю і тому він робить всі зусилля для того, щоб сформувати свій захист і закриває доступ до будь-якої інформації. Тому гострі запитання краще задавати тоді, коли інтерв'юю вже розкрився. У випадку, коли співрозмовник категорично не бажає подавати будь-яку інформацію інтерв'юер повинен бути здатний на провокацію для виклику відповідної реакції.

Парадигма позитивізму в інтерв'ю властива культурі української журналістики і вона належить до світогляду, який формується людиною в процесі її спілкування разом із поведінкою, поглядами, способом мислення і особливо самовираженням себе як особистості (наприклад – яким чином особа представляє себе під час інтерв'ю і в суспільстві з її захопленнями і уподобаннями: садок, автомобіль, сім'я і т. п.). Ситуативні питання інтерв'юера

дозволяють проявити відмінності в реакції одного, або групи співрозмовників на їх дії в коридорі реальності за умови дотримання вимог їх власної парадигми (наприклад: «обійти чергу»; швидке вирішення проблеми в хаосі; поведінка футбольної команди під час чемпіонату, національний футбол мав власні правила гри; дотримання родинних традицій, коли кожен знає своє місце за обіднім столом, або у автомобілі; жінки вибороли право служити у армії та на флоті; жінки отримали право голосування у виборах; позашлюбні діти і т. д.). Ознаками парадигми є:

В розумінні правди чи брехні – парадигма не виступає а ні правдою, а ні обманом, а є більш чи менш необхідною на даний момент інформацією (те, що може виступати справедливо для однієї особи може бути обманом для іншої). Масове сприйняття парадигми індивіда, як правди призводить до формування колективу однодумців, команди. Насильне насадження парадигми індивіда на інших призводить до авторитаризму і диктатури. Парадигма перетворює, або забарвлює наше сприйняття, так як ми можемо дивитись крізь рожеві окуляри. Таке трактування парадигми дозволить дати відповідь на питання: чому водій який мчить по шосе не зауважує літака, що зробив аварійне приземлення на трасі? Чому водій, який сприйняв за образу оклик пасажирського попередження «свиня!» в момент, коли та переходила дорогу і не помилково зреагував на ситуацію, що спричинила ДТП? Чому Чіпка не досягнув успіху у пошуках однієї правди?

Поняття реального чи нереального в парадигмі означає, що правда для учасника інтерв'ю виступає критерієм його віри в те чи інше. Наприклад, деякі люди вірять в інопланетян, а деякі ні. Таким чином, віра в інопланетян є реальною для однієї частини людства та нереальною для іншої. Парадигму не можна розглядати як правильну чи помилкову. Учасники інтерв'ю повинні розуміти і поважати парадигми кожного для підтримки впевненості у спілкуванні. Міжнародна і українська новелістика дає багато прикладів, які підтверджують дане тлумачення парадигми, що дає відповідь на питання: Чому Анна Кареніна була певною в тому, що їй зрадив Вронський і чому Отелло вважав, що йому зрадила Дездемона?

Поняття можливого чи неможливого в парадигмі розглядається за принципом стійкості рекордів у спорті. Прикладом може стати подолання американським плавцем Майклом Фелпсом рекорду радянської гімнастки Лариси Латинініної, яка на протязі 48 років утримувала найбільшу кількість олімпійських медалей: 9 золотих, 5 срібних і 4 бронзових. Цей рекорд не міг подолати жоден спортсмен світу. На XXX літніх Олімпійських іграх в Лондоні американський плавець виграв свою 19 медаль (15 золотих, 2 срібних та 2 бронзових), чим перевершив рекорд радянської гімнастки. Парадигми застосовують відповідні правила у досягненні успіху на основі вірних передбачень (як прихованих, так і часами підсвідомих), що вимагають подолання бар'єрів та застосовування інновацій з метою досягнення успіху у межах цих обмежень.

Поняття цінного і без вартісного в парадигмі спілкування між учасниками інтерв'ю та слухачами характеризується прикладом зняття стереотипів між повноваженнями членами подружжя (розподіл обов'язків домашньої праці між чоловіком та дружиною і його оцінка з точки зору всіх членів родини). Багатокультурність трактування поняття парадигми дозволяє по різному оцінити факти споживання різного за походженням м'яса у різних народів світу. Зокрема, забій корови на м'ясо з точки зору українця є цілком допустимим явищем і абсолютно кримінальним з позиції – індійця. Корейці цілком нормально ставляться до використання собаки в якості одного із продуктів харчування на відміну з будь-якими іншими європейськими націями, які не їдять собачатину і не вбачають в собаках лише їжу. Аналогічна різниця в поглядах на кенгуру між австралійцями та іншими народами. Людина може щиро сказати: «Я люблю кенгуру», і кожен з двох слухачів (один австралієць і другий українець) зрозуміє його правильно, але кожен при цьому може зберегти цю інформацію у своєму мозку під зовсім різними категоріями. Один може подумати, що промовець любить їсти кенгурятину на обід, а інший – що той любить споглядати за кенгуру в зоопарку чи відкритій природі.

Аналіз наукових підходів до вивчення проблеми рефлексорності в прямоефірному інтерв'ю дозволяє зробити важливі **висновки**. В умовах впровадження цифрового мовлення основну увагу слід приділяти проведенню таких інтерв'ю, які базуються на імплікативній залежності оцінки здатності до встановлення контакту між учасниками спілкування в живому ефірі з метою обміну інформацією. Важливо наголосити, що впорядкування проведення інтерв'ю дасть можливість усунути появу семантичних шумів, перешкоди по встановленню коридору реальності та формувати позитивні реакції в межах парадигми.

Література:

1. Bloomfield L., Language. – New York/Hold, 1933.
2. Гудман С., Хидентіеми С. Введение в разработку и анализ алгоритмов. – Москва : Изд. Мир, 1981. – 368 с.
3. Дейл Карнегі. Як здобувати друзів і впливати на людей (англ. «How To Win Friends and Influence People»). – К. : Вид-во Країна Мрій, 2011. – 456 с.
4. Лесных Е. Социально страшная «цифра» [Електрон. ресурс] // Новости Луганской области. – Луганськ, 2012. – 11 квіт. – URL: <http://v-variant.lg.ua/articles/42044-socialno-strasnaya-cifra.html>.
5. Сербін С. М. Інформаційний продукт новітніх медіа. // Наукові записки Інституту журналістики. – Том 46. – 2012. – С. 92-97; [електрон. ресурс] : http://www.nbu.gov.ua/portal/soc_gum/nzizh/2012_46/Serbin.pdf
6. Timothy F. Brady, Talia Konkle, George A. Alvarez and Aude Oliva*Visual long-term memory has a massive storage capacity for object details. PANAS. April, 2008: <http://www.pnas.org/content/105/38/14325.full> [електрон. ресурс]
7. Фельштинский Ю. Г. Вожди в законе. – М. : Terra, 2003. – 369 с.